

Артемівський міськрайонний суд Донецької області
84500, м. Артемівськ, вул. Артема, 5.

Позивач: Публічне акціонерне товариство «Дельта Банк»
Адреса місцезнаходження: 01133, м. Київ, вул. Щорса, 36 – Б.
Код ЄДРПОУ: 34047020.
Засоби зв'язку: невідомі.

Відповідач: Фізична особа - громадянин України
Б [REDACTED]
Зареєстрований за адресою: 84500, Донецька обл., м. Артемівськ, [REDACTED]
[REDACTED]
Податковий номер: [REDACTED].
Тел.: [REDACTED].

Адреса для листування (отримання кореспонденції від Суду): 03186, м. Київ, вул. Авіаконструктора Антонова, 4. Приватне підприємство «ФОКС»/для Б [REDACTED] [REDACTED]

Справа № 219/6634/2014-ц

Дата та час розгляду справи: 17 серпня 2015 року о 11 год. 00 хв.

ДОДАТКОВІ ПОЯСНЕННЯ

У провадженні судді Артемівського міськрайонного суду Донецької області Шевченко Л. В. знаходиться справа № 219/6634/2014-ц за позовом Публічного акціонерного товариства «Дельта Банк» до Б [REDACTED] [REDACTED] про стягнення заборгованості.

В зв'язку з тим, що на нашу думку, позовна заява є необгрунтованою, надаємо суду наступні пояснення.

З метою забезпечення читабельності документу та зручності при викладенні обставин справи та нормативного обгрунтування було застосовано наступні терміни:

Кредитний договір – договір про надання споживчого кредиту та заставу майна від 03 квітня 2007 року № 11136055000;

Предмет застави – транспортний засіб, автомобіль марки «DAEWOO», модель LANOS, рік випуску [REDACTED], колір – чорний, тип ТЗ – легковий седан, номер шасі – [REDACTED], державний номер – [REDACTED];

Висновок про вартість майна - висновок про вартість майна, виконаний ТОВ «Вектор Оцінки» від 22 вересня 2014 року;

ЦПК України – Цивільний процесуальний кодекс України, затверджений законом України від 18 березня 2004 року за № 1618-IV;

ЦК України – Цивільний кодекс України, затверджений затвердженого законом України від 16 січня 2003 року за № 435-IV;

Постанова Пленум ВССУ № 5 – Постанова Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 30 березня 2012 року за № 5.

Нормативне обгрунтування.

1. Стосовно повторного звернення Позивача до суду з вимогами про стягнення заборгованості за Кредитним договором.

03 квітня 2007 року між Акціонерним комерційним інноваційним банком «УкрСиббанк» (правонаступником якого за договором купівлі-продажу прав вимоги є Публічне акціонерне товариство «Дельта Банк») та Відповідачем було укладено **Кредитний договір**.

Відповідно до положень пунктів 10.5 та 1.2.2 **Кредитного договору**, строк дії **Кредитного договору** пов'язаний зі строком повернення кредиту і встановлено на термін до 03.04.2014 року.

При цьому, згідно положень пункту 12.1. **Кредитного договору**, у разі порушення **Відповідачем** умов **Кредитного договору** та направлення йому кредитором вимоги про дострокове повернення кредиту – терміном повернення кредиту вважається 32 календарний день з дня отримання **Відповідачем** такої вимоги.

Тобто, у разі направлення кредитором **Відповідачу** вимоги про дострокове повернення кредиту, строк дії **Кредитного договору** змінюється і терміном завершення дії **Кредитного договору** стає 32-й календарний день з дня отримання **Відповідачем** такої вимоги.

Згідно положень пунктів 1.2.1. та 1.1 **Кредитного договору**, 03 квітня 2007 року Публічним акціонерним товариством «УкрСибБанк» було надано кошти **Відповідачу** у розмірі 11 256 доларів США, що становило еквівалент в національній валюті у розмірі 56842, 80 грн.

08 грудня 2011 року права вимоги за **Кредитним договором** перейшли до Публічного акціонерного товариства «Дельта Банк» (згідно договору купівлі-продажу прав вимоги за кредитами від 08.12.2011 року, укладеного між Публічним акціонерним товариством «УкрСибБанк» та Публічним акціонерним товариством «Дельта Банк» (далі - **Позивач**)).

15.11.2012 року **Позивачем** було направлено **Відповідачу** Досудову вимогу про дострокове повернення заборгованості і усунення порушень за **Кредитним договором** (копія додається).

Таким чином, 17.12.2012 року вищевказаний **Кредитний договір** припинив свою дію, та **Позивач** втратив можливість нарахування та стягнення з **Відповідача** відсотків за **Кредитним договором** в період з 17.12.2012 року.

Ідентичної позиції дотримується Вищий спеціалізований суд України.

Зокрема, Вищим спеціалізованим судом України з розгляду цивільних і кримінальних справ в ухвалі від 21 січня 2015 року у справі № 6-42315св14 наведено висновок, згідно якого *нарахування процентів за користування кредитними коштами, комісійних, неустойки поза строком дії кредитного договору не передбачено.*

У 2013 році **Позивач** звернувся до суду для вирішення спору між ним і **Відповідачем** з вимогами про стягнення з **Відповідача** всієї суми кредиту та відсотків шляхом стягнення коштів, в зв'язку з неналежним виконанням **Відповідачем** умов **Кредитного договору**.

Тобто, фактично, **Позивач** звернувся до суду з вимогою стягнути борг та вимогою встановити спосіб виконання судового рішення шляхом стягнення коштів.

При цьому, факт звернення **Позивача** до суду з вимогою про дострокове повернення кредиту додатково свідчить про те, що після звернення з такою вимогою **Кредитний договір** в цій частині припинив свою дію.

Це підтверджується висновками, наведеними в ухвалі Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 01 жовтня 2014 року у справі № 6-28531св14, згідно яких, у випадку звернення кредитора до суду для дострокового стягнення кредиту, змінюється термін виконання зобов'язань за кредитним договором, зокрема, в судовому рішенні зазначено:

«У той же час, відповідно до п. 4.2.4 кредитного договору від 05 вересня 2008 року у разі несплати позичальником чергового платежу у строки, встановлені п. 3.3.3 цього договору, банк вправі вимагати від позичальника дострокового виконання зобов'язань щодо повернення кредиту, сплати відсотків та інших платежів.

У зв'язку із допущеною заборгованістю зі сплати чергових платежів та звернення ОСОБА_4 із позовом до банку про визнання недійсним договору поруки, позивач у 2011 році скористався своїм правом на пред'явлення вимог до позичальника про дострокове виконання зобов'язань за кредитним договором. Наслідком такого звернення стало ухвалення 23 травня 2011 року Деснянським районним судом м. Києва рішення, яким у солідарному порядку з ОСОБА_3 та ОСОБА_4 на користь ПАТ «КБ «НАДРА» стягнуто 131 133,65 доларів США, що еквівалентно 1 044 282 грн. 78 коп., заборгованості за кредитним договором від 05 вересня 2008

року № 349/РП/39/20080840. При цьому, як на підставу для задоволення позову суд посилається на п. 4.2.4 договору про дострокове виконання зобов'язання за цим договором.

Таке свідчить про те, що термін виконання зобов'язання за цим договором банком було змінено і цей термін необхідно визнати таким, що настав з моменту звернення банку до суду з таким позовом.

Таким чином, з моменту набрання рішенням Деснянського районного суду м. Києва від 23 травня 2011 року законної сили, право банку на отримання процентів за кредитним договором припинилось.»

07 серпня 2013 року Артемівським міськрайонним судом Донецької області, за цим позовом у справі за № 219/939/2013-ц, було вирішено цей спір щодо всіх боргових зобов'язань за **Кредитним договором** та стягнуто з **Відповідача** на користь **Позивача** заборгованість у вигляді всього тіла кредиту та всіх відсотків за кредитом шляхом стягнення коштів.

Зазначене рішення вже набрало законної сили і зазначені правовідносини перейшли в площину виконання судового рішення.

Таким чином, ухвалення судового рішення про дострокове стягнення кредиту та відсотків в повному обсязі за **Кредитним договором** припинило дію **Кредитного договору** в цій частині, та позбавило **Позивача** можливості подальшого нарахування та стягнення процентів за **Кредитним договором**.

Ідентичної позиції дотримується Вищий спеціалізований суд України в ухвалі від 21 січня 2015 року у справі № 6-42315св14, - «оскільки ухвалено судові рішення про стягнення заборгованості за кредитним договором, то нарахування процентів за користування кредитними коштами, комісійних, неустойки поза строком дії кредитного договору не передбачено.»

Однак, 31 жовтня 2014 року **Позивач** знову звернувся до суду з позовною заявою з вимогами про стягнення з **Відповідача** всієї суми заборгованості у вигляді тіла кредиту та відсотків, в зв'язку з неналежним виконанням **Відповідачем** умов **Кредитного договору**, а також заявив вимогу щодо іншого способу виконання судового рішення, а саме стягнення заборгованості за рахунок реалізації застави та продажу від імені **Відповідача** предмета застави.

Суддею Артемівського міськрайонного суду Донецької області Шевченко Л. В. (далі – **Місцевий суд**) за цією позовною заявою було відкрито провадження у справі за № 219/6634/2014-ц.

Тобто, фактично, **Позивачем** повторно заявлено одну і ту ж вимогу про стягнення боргу та нову вимогу про встановлення іншого способу виконання судового рішення.

В свою чергу, згідно положень пункту 2 частини 1 статті 205 **ЦПК України**, набрання законної сили рішенням суду від 07 серпня 2013 року у справі за № 219/939/2013-ц, ухваленим з приводу спору між тими самими сторонами (**Позивач** і **Відповідач**), про той самий предмет (стягнення всієї суми кредиту та відсотків) і з тих самих підстав (неналежне виконання **Відповідачем** умов **Кредитного договору**) є підставою для закриття судом провадження у цій справі за № 219/6634/2014-ц або для відмови у задоволенні позовних вимог.

Ідентичної позиції дотримується Верховний Суд України в своїй ухвалі від 25 квітня 2007 року у справі за № 6-12873кс05 (витяг з Єдиного державного реєстру судових рішень знаходиться в матеріалах справи), а саме, судом зазначено, що:

«Так, відповідно до договорів позики правові відносини сторін виникли у квітні та вересні 1996 року, спір сторін щодо цих договорів вирішено в 1997 році – рішення Малиновського районного суду м. Одеси від 5 березня 1997 року. З моменту ухвалення вказаного рішення, яким вирішено спір сторін щодо боргових зобов'язань **ОСОБА_2**, правовідносини сторін перейшли в іншу площину – площину виконання судового рішення. Ці правовідносини врегульовані спеціальним законом – Законом України «Про виконавче провадження». З підстав статті 374 ЦПК України (1963 року) позов **ОСОБА_1** про стягнення боргу вже розглянутий судом, про що свідчить рішення суду від 5 березня 1997 року, а процесуальний закон не допускає повторного розгляду справи за тих же підстав, про той же

предмет і між тими ж сторонами (п. 3 ст. 227 ЦПК України 1963р., п. 2 ст. 205 ЦПК України 2004 року).»

Крім того, згідно положень абзацу 2 пункту 17 **Постанови Пленуму ВССУ № 5**, наявність судового рішення про задоволення вимог кредитора надає кредиту право лише на отримання сум, передбачених частиною другою статті 625 **ЦК України**, і не надає права на нарахування і отримання відсотків за **Кредитним договором** (нарахування і отримання яких можливо лише у разі стягнення коштів за виконавчим написом нотаріуса, згідно положень абзацу 3 пункту 17 **Постанови Пленуму ВССУ № 5**).

Таким чином, після ухвалення рішення про стягнення суми боргу у справі за № 219/939/2013-ц, Позивач має право лише на отримання інфляційного нарахування на суму боргу, виражене в національній валюті та на три проценти річних від простроченої суми боргу, згідно положень ст. 625 **ЦК України**.

Однак, у вищевказаних вимогах **Позивача** не було заявлено про стягнення інфляційного нарахування на суму боргу та трьох процентів річних від простроченої суми боргу, а лише повторно заявлено вимогу про стягнення того ж самого боргу, який вже було стягнуто за рішенням Артемівського міськрайонного суду Донецької області від 07 серпня 2013 року у справі за № 219/939/2013-ц.

Враховуючи вищевказане та відсутність у **Позивача** передбаченого законом права на повторне стягнення тіла кредиту та відсотків за **Кредитним договором**, а також відсутність у **Позивача** права на донарахування відсотків після припинення дії Кредитного договору (момент звернення з вимогою про дострокове повернення заборгованості) **Місцевий суд** повинен відмовити **Позивачу** у задоволенні позовних вимог про стягнення заборгованості у вигляді тіла кредиту та відсотків за **Кредитним договором**.

Ідентичної позиції дотримується Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ в своїх ухвалах від 01 жовтня 2014 року у справі № 6-28531св14, від 10 грудня 2014 року у справі № 6-35797св14, від 14 січня 2015 року у справі № 6-41128св14 та від 21 січня 2015 року у справі № 6-42315св14 (витяги з Єдиного державного реєстру судових рішень знаходяться в матеріалах справи).

Зокрема, Вищим спеціалізованим судом України з розгляду цивільних і кримінальних справ в ухвалі від 21 січня 2015 року у справі № 6-42315св14 наведено наступні висновки:

«Рішенням Южноукраїнського міського суду Миколаївської області від 19 жовтня 2010 року, що набрало законної сили, на користь банку достроково стягнуто з позичальника ОСОБА_3 та поручителя ОСОБА_6 заборгованість за указаним кредитним договором, яка утворилась станом на 10 серпня 2009 року у розмірі 120 855 грн. 41 коп., яке станом на 7 квітня 2014 року не виконано, знаходиться на стадії примусового виконання.

Апеляційний суд у порушення ст. ст. 212-214, 316 ЦПК України вказане не врахував, та, вирішуючи спір, виходив із розрахунку заборгованості по кредитному договору станом на 7 квітня 2014 року, згідно якого нараховано 99 860 грн. 48 коп. по кредиту; 15 409 грн. 15 коп. по відсотках за користування кредитними коштами; 428 467 грн. 41 коп. по пені у межах річного строку.

Таким чином, апеляційний суд вважав, що банк має право також на стягнення з боржника відсотків за користування кредитом та пені після рішення суду, яким достроково вже стягнуто весь кредит.

Тобто, апеляційний суд не звернув увагу на те, що мало місце дострокове стягнення всієї кредитної заборгованості, а, відтак, строк договору закінчився, а між сторонами існують лише невиконані зобов'язальні правовідносини.»

2. Окрема, стосовно позовних вимог Позивача про стягнення з Відповідача відсотків за Кредитним договором.

Необхідно зазначити, що **Позивач** втратив своє право на нарахування і отримання відсотків за **Кредитним договором** не лише тому, що строк дії **Кредитного договору** в цій

частині завершився, не лише тому, що вже прийнято з цього приводу рішення суду (що обґрунтовано вище), а і тому, що на звернення до суду з вимогами про стягнення відсотків спливає строк позовної давності.

Так, згідно положень частини 1 статті 530 **ЦК України**, зобов'язання, строк виконання якого визначений вказівкою на подію, яка неминує має настати, підлягає виконання з настанням цієї події.

В свою чергу, згідно положень частини 2 статті **1050 ЦК України**, у разі порушення боржником строків сплати чергових платежів, передбачених договором, кредитор протягом усього часу – до встановленого договором строку закінчення останнього зобов'язання вправі заявити в суді вимоги про дострокове повернення заборгованості разом з нарахованими процентами.

При цьому, несплачені до моменту звернення кредитора до суду платежі підлягають стягненню у межах позовної давності по кожному із платежів.

Згідно положень статті **257 ЦК України**, встановлено загальну позовну давність тривалістю у три роки.

Зазначена правова позиція викладена у постанові Верховного Суду України від 6 листопада 2013 року у справі № 6-116цс13, яка згідно положень статті **360-7 ЦПК України** є обов'язковою для всіх судів України.

Таким чином, у разі, якщо б **Позивач** не звертався з вимогою про дострокове стягнення кредиту та відсотків і суд не приймав би з цього приводу рішення від 07 серпня 2013 року у справі за № 219/939/2013-ц, то **Позивач** мав би право лише на стягнення відсотків в період з 31.10.2011 року, оскільки звернувся із цим позовом до **Місцевого суду** лише 31.10.2014 року, і вже спливає строк позовної давності щодо стягнення відсотків в період з 03 квітня 2007 року по 31.10.2011 року.

3. Стосовно відсутності обґрунтування позовних вимог.

Позивачем заявлено у позовній заяві суму заборгованості, що стягується, у розмірі 106 202,86 грн.

При цьому, **Позивачем** не надано жодного розрахунку вищевказаної суми заборгованості та жодного доказу, що підтвердив би існування заборгованості в такому розмірі.

В свою чергу, згідно положень пунктів 4, 5 та 6 частини 2 статті **119 ЦПК України** позовна заява повинна містити ціну позову, щодо вимог майнового характеру, виклад обставин, що підтверджують зміст таких позовних вимог майнового характеру та зазначення доказів, що підтверджують кожну таку обставину.

При цьому, згідно положень частин 1 та 2 статті **121 ЦПК України** суд, встановивши, що позовна заява не відповідає вищевказаним вимогам, залишає таку позовну заяву без руху, а у випадку не усунення таких недоліків повертає її позивачеві.

Однак, **Місцевим судом** було прийнято позовну заяву **Позивача** без дотримання вищевказаних вимог законодавства та не зобов'язано **Позивача** усунути вищевказані недоліки.

В свою чергу, згідно положень статті **213 ЦПК України** - рішення суду повинне бути законним і обґрунтованим.

При цьому, згідно положень абзацу 4 пункту 2 Пленуму Верховного суду України від 18.12.2009 року № 14 – обґрунтованим визнається рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених доказами, які були досліджені в судовому засіданні і які відповідають вимогам закону про їх належність та допустимість.

Тобто, враховуючи відсутність розрахунку вказаної у позовній заяві суми заборгованості та обставин, що підтвердили б існування суми боргу у такому розмірі, у **Місцевого суду** відсутня можливість прийняти законне і обґрунтоване рішення у даній справі.

Ідентичної позиції дотримується Верховний суд України у своїй ухвалі від 07 липня 2010 року у справі за № 6-2909св10 (витяг з Єдиного державного реєстру судових рішень знаходиться в матеріалах справи), а саме:

«Крім того, повністю задовольняючи позов ВАТ «Райффайзен Банк Аваль» про стягнення з відповідачів заборгованості за договором кредиту в сумі 269 076 грн. 44 коп., суд першої інстанції виходив із доведеності факту прострочення відповідачем грошового зобов'язання та умов договору, але при цьому не зробив розрахунків, з яких конкретних сум складається зазначена загальна сума заборгованості, чи включено до цієї суми та в якому розмірі пені за кредитом, пені за відсотками, і не навів жодних мотивів, з яких він не взяв до уваги заперечення ОСОБА_2 щодо конкретного розміру заборгованості та нарахування сум пені за відсотками.

З викладеного вбачається, що суд в порушення ст. 214 ЦПК України не дав належної правової оцінки доводам відповідачів ОСОБА_2 та ОСОБА_1; чітко не встановив розрахунок сум, що підлягають стягненню за договором кредиту; не зазначив, якими доказами підтверджено конкретні суми нарахувань та спростовано доводи відповідача проти цих нарахувань.

Указані порушення суду першої інстанції апеляційний суд залишив поза увагою.

З урахуванням наведеного судові рішення не можна визнати законними й обґрунтованими, тому вони як постановлені з порушенням норм матеріального та процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи, відповідно до вимог ч. 2 ст. 338 ЦПК України підлягають скасуванню з передачею справи на новий розгляд до суду першої інстанції»

В свою чергу, згідно ухвали **Місцевого суду** від 30 червня 2015 року у справі № 219/6634/14-ц було зобов'язано **Позивача** надати розрахунок заборгованості за **Кредитним договором**.

Однак, станом на 05 серпня 2015 року **Позивачем** не надано жодного розрахунку заборгованості.

Окрім цього, згідно положень пунктів 1 та 5 частини 1 статті 214 **ЦПК України**, суд, під час ухвалення судового рішення вирішує питання, чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги і заперечення, та якими доказами вони підтверджуються та чи слід позов задовольнити або в позові відмовити.

Враховуючи вищевказане та з урахуванням вищенаведених норм чинного законодавства України, **Місцевий суд**, при ухваленні рішення у даній справі, повинен відмовити у задоволенні такої позовної заяви **Позивача**.

4. Стосовно застосування принципу стягнення заборгованості з Відповідача шляхом укладення договору купівлі-продажу заставного майна.

Позивачем заявлено вимогу про стягнення заборгованості за рахунок реалізації заставного майна шляхом продажу **Предмету застави** з укладанням від імені **Відповідача Позивачем** договору купівлі-продажу.

В свою чергу, згідно положень пункту 13 Пленуму Верховного суду України від 18.12.2009 року № 14 *резолютивна частина повинна мати вичерпні, чіткі, безумовні й такі, що впливають зі встановлених фактичних обставин, висновки по суті розглянутих вимог і залежно від характеру справи давати відповіді на інші питання, зазначені у статтях 215 - 217 ЦПК (1618-15).*

Також, згідно положень пункту 13 Пленуму Верховного суду України від 18.12.2009 року № 14 в резолютивній частині рішення має бути зазначено *конкретні дії, які відповідач повинен вчинити та на чию користь, або інший передбачений законом спосіб захисту порушеного права.*

Враховуючи вищевикладене, **Позивач**, який заявив вимоги щодо укладення договору зобов'язаний був надати суду проект договору купівлі-продажу з визначенням його умов і сторін.

Відсутність у позовних вимогах проекту і умов договору унеможливило виконання судового рішення і є підставою для відмови у задоволенні цих вимог.

5. Стосовно визначення Позивачем ціни Предмета застави у розмірі 38 782,00 грн.

Позивачем разом з позовною заявою надано **Висновок про вартість майна**.

Однак, даний **Висновок про вартість майна** було складено без огляду **Предмету застави** і на момент подання позовної заяви, але зазначена в ньому ринкова ціна **Предмета застави** не відповідає сучасним цінам на момент розгляду справи.

В свою чергу, згідно витягів із сайту auto.ria.com (витяги знаходяться в матеріалах справи) ринкова вартість **Предмета застави** коливається в цінових рамках від 61 717 грн. до 84 455 грн.

Враховуючи вищезазначене, для прийняття рішення щодо реалізації **Предмета застави** необхідно провести судову експертизу **Предмета застави** для встановлення дійсної ринкової ціни **Предмета застави** на день прийняття рішення.

Враховуючи вищевикладене та на підставі положень статей 27, 66, 169, 205, 215 та 217 Цивільного процесуального кодексу України, затвердженого законом України від 18 березня 2004 року за № 1618-IV,

ПРОШУ:

1. Відмовити в повному обсязі в задоволенні позовної заяви Публічного акціонерного товариства «Дельта Банк» до Б [REDACTED] [REDACTED] про стягнення заборгованості.

Додатки:

1. Копія досудової вимоги про дострокове повернення заборгованості від 15.11.2012 року.

Відповідач

Б [REDACTED] [REDACTED]

11 серпня 2015 року